योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीया येथील सेव्हन्थ-डे ॲडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक एकोणीस

Jeff Pippenger
2025-12-25

क्रमांक एकोणीस

यहूदाच्या वंशाचा सिंह हे येशूसाठीचे एक नाव आहे, जे ख्रिस्ताच्या आपल्या भविष्यवाणीपूर्ण वचनाला मुद्रांकित करण्याच्या आणि नंतर त्याचावरील मुद्रांक उघडण्याच्या कार्यावर भर देते. प्रकटीकरणाच्या पाचव्या अध्यायात, यहूदाच्या वंशाचा सिंह, जो दावीदाचे मूळही आहे, तो पुस्तक उघडण्यास विजयी ठरला. दावीदाचे “मूळ” यशय होते, आणि यशयाचे मूळ फारेस होते, आणि त्याचे मूळ यहूदा होते, आणि त्याचे मूळ याकोब होते, आणि त्याचे मूळ इसहाक होते, आणि त्याचे मूळ अब्राहाम होते. यहूदाच्या वंशाच्या सिंहाच्या संबंधाने दावीद किंवा यशयाचे मूळ असा उल्लेख केला जातो, तेव्हा तो आरंभ आणि समाप्ती यांच्या तत्त्वांवर, म्हणजे अल्फा आणि ओमेगा यांच्यावर, भर देत असतो. जेव्हा प्रकटीकरणाच्या पहिल्या अध्यायात येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण उघडले जाते, तेव्हा त्याच्या स्वभावाचा मुख्य गुणधर्म हा आहे की तो अल्फा आणि ओमेगा आहे. तो जो आहे, तेच ते तत्त्व आहे जे यहूदाच्या वंशाच्या सिंहाने मुद्रांकित केलेल्या भविष्यवाण्या, जेव्हा तो ठरवितो की वेळ आली आहे, तेव्हा त्यांवरील मुद्रांक उघडण्यासाठी वापरले जाते.

देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाचे उघडणे हे देवाच्या उद्धारकार्याचा एक घटक आहे, कारण तो आपल्या इच्छेनुसार जागृती उत्पन्न करण्यासाठी आपल्या वचनाची सामर्थ्यशाली शक्ती वापरतो. सिस्टर व्हाईट म्हणतात की, दानियेल व प्रकटीकरण ही पुस्तके अधिक चांगल्या प्रकारे समजली गेली, तर आपल्यामध्ये एक महान जागृती दिसून येईल. देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाचा प्रकाशच त्याच्या इच्छेनुसार जागृती व सुधारणा निर्माण करतो.

शेवटच्या दिवसांकडे पाहताना सिस्टर व्हाइट शेवटच्या काळात देवाच्या लोकांमध्ये घडणाऱ्या एका महान सुधारणेचा उल्लेख करतात. पवित्र इतिहासातील जागृती आणि सुधारणा या सर्व देवाच्या वचनातून उत्पन्न झाल्या होत्या, आणि त्या प्रत्येक पवित्र कालखंडाने रविवारच्या कायद्याच्या थोडे आधी आरंभ होणाऱ्या शेवटच्या महान जागृती व सुधारणेकडे निर्देश केला होता. त्या जागृती देवाच्या वचनाचे उलगडणे झाल्यामुळे निर्माण होतात. जसे बाराव्या अध्यायातील दानिएलाचे पुस्तक मुद्रांकित केले गेले होते, तसेच सात गडगडाटही मुद्रांकित केले गेले होते.

जेव्हा आपण 1260 या प्रतीकाशी संबंधित असलेल्या विखुरलेपणाच्या कालखंडाच्या भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्यांचा उपयोग करतो, तेव्हा प्रकटीकरण अकरावा अध्यायात मोशे आणि एलियाह हे साडेतीन दिवस रस्त्यावर मृत पडलेले आढळतात. अठराव्या वचनापर्यंत देवाच्या क्रोधाचा काळ आलेला असतो. मोशे आणि एलियाह हे मनुष्याच्या परीक्षाकाळाच्या समाप्तीच्या अगोदर असलेल्या देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात. ते 1260 प्रतीकात्मक दिवस सदोम व इजिप्तच्या रस्त्यांत विखुरलेले आहेत, जिथे येशूला क्रूसावर खिळण्यात आले होते.

मूसा आणि एलिया यांना तिसऱ्या वचनापासून सातव्या वचनापर्यंत, जिथे त्यांची रस्त्यात हत्या केली जाते, त्यांची साक्ष देण्याचे सामर्थ्य देण्यात आले. योहानाने दुसऱ्या वचनात मंदिराचे मोजमाप पूर्ण केले; त्यानंतर मूसा आणि एलिया यांना गोणपाट परिधान करून त्यांची साक्ष देण्याचे सामर्थ्य देण्यात आले. एलिया आणि मूसा यांचा संदेश 1844 मध्ये फिलाडेल्फियन मिलराइट अॅडव्हेंटिझमला देण्यात आला, आणि 1863 पर्यंत त्यांचे स्वर पिढ्यान्पिढ्या हस्तांतरित होत आलेल्या रूढी व परंपरांच्या आड गाडले गेले. त्यांना “गोणपाट” परिधान करून साडेतीन वर्षे त्यांची साक्ष देण्याचे सामर्थ्य देण्यात आले; “गोणपाट” हे 1863 पासून पुढे वाढत जाणाऱ्या अंधःकाराचे प्रतीक आहे.

जेव्हा आपण सिस्टर व्हाईट यांनी सात गडगडाटांच्या व्याख्येत पहिले व दुसरे देवदूत यांच्या घटनांचे प्रतिनिधित्व असल्याचे दिलेले आहे, ते ओळीनुसार ओळ या पद्धतीने लागू करतो, तेव्हा आपण अशी एक इतिहासरेषा उभी करतो जी एका संदेशासह खाली उतरलेल्या देवदूतापासून सुरू होते; परंतु ओळीनुसार ओळ, तो देवदूत पहिलाही आणि दुसराही देवदूत आहे. एकाने ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी आपला एक पाय भूमीवर व एक पाय समुद्रावर ठेवला, आणि दुसरा १९ एप्रिल, १८४४ च्या निराशेच्या वेळी आला.

प्रत्येक समांतर इतिहासातील पुढील मार्गचिन्ह म्हणजे देवाचा हात होय, जो हबक्कूकाच्या पट्टिकांशी संबंधित आहे. पहिल्या देवदूतासह 1843 चा चार्ट तयार करण्यात आला, परंतु त्यातील काही आकड्यांत एक चूक होती. दुसऱ्या देवदूतासह, देवाचा हात हा हबक्कूकाच्या पट्टिकांचा एक मार्गचिन्ह आहे; जेव्हा त्याने त्या चुकीवरून आपला हात काढून घेतला तेव्हा त्याचे प्रतिनिधित्व झाले. त्याने आपला हात काढून घेतल्यावर, 22 ऑक्टोबर 1844 च्या निराशेच्या अगदी आधी, एक्सेटर छावणी सभेतील त्याच्या पराकाष्ठेपर्यंत तो संदेश क्रमशः विकसित होत गेला.

या दोन रेषा जगभरातील संदेशाची ओळख करून देतात, कारण जो देवदूत येतो तो एक पाय भूमीवर आणि एक पाय समुद्रावर ठेवतो, आणि प्रेरणा आपल्याला कळविते की हे जगभरातील संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते. तो देवदूत दहा कुमारिकांच्या दृष्टांतातील विलंबकाळाच्या आरंभाचीही ओळख करून देतो. या पहिल्या मार्गचिन्हावर आपण देवाचा हात असत्य उत्पन्न करताना देखील पाहतो. 19 एप्रिल, 1844 रोजी, भविष्यसूचक दृष्टीने असे दिसले जणू दर्शन खोटे ठरले होते, परंतु ज्यांच्याकडे धीर होता त्यांनी प्रतीक्षा केली, आणि जरी दर्शनाला विलंब झाला, तरी ते खोटे ठरले नाही. परंतु आपण उभारत असलेली रेषा जेव्हा सुरू होते, तेव्हा पहिल्या निराशेचे असत्य हे पहिल्या मार्गचिन्हाचे एक वैशिष्ट्य म्हणून चिन्हांकित केले जाते.

मग देवाच्या हाताचा मैलखूण आणि हबक्कूकच्या पट्ट्या हे दर्शवितात की देवाने एका चुकीवर आच्छादन घातले आणि नंतर त्या चुकीवरून आपला हात काढून घेतला. मिलराइट इतिहासात, मे १८४२ मध्ये, जेव्हा चार्ट छापण्यात आला, तेव्हा ती चूक देवाने अनुमत केली; आणि त्यानंतर १८४३ हे वर्ष संपल्यावर ती चूक प्रकट झाली. परंतु त्यानंतर काही काळाने, संख्यांतील त्या चुकीवरून प्रभूने आपला हात काढून घेतला. ती चूक मे १८४२ पासून पहिल्या निराशेनंतरच्या कुठल्यातरी काळापर्यंत होती. पहिल्या देवदूतासाठी, देवाचा हात आणि हबक्कूकच्या पट्ट्या मे १८४२ मध्ये चिन्हांकित आहेत; परंतु दुसऱ्या देवदूताच्या इतिहासात त्याचा हात काढून घेणे हे पहिल्या निराशेनंतर थोड्याच काळाने घडते.

यामुळे "हात" या मार्गचिन्हाची ओळख एक भविष्यसूचक कालखंड म्हणून होते. असा एक कालखंड, जो त्याच्या हाताने एका चुकीवर आच्छादन घालण्यापासून सुरू होतो, आणि मग त्या चुकीवरून त्याचा हात दूर केला जाण्याने समाप्त होतो. त्याच्या हाताने आच्छादन घालणे आणि ते दूर करणे हा यहूदाच्या वंशातील सिंहाच्या कार्याचा एक दृष्टांत आहे, जेव्हा तो भविष्यसूचक प्रकाशावर प्रथम शिक्का मारतो आणि नंतर तोच शिक्का काढतो. त्याने सत्य झाकले, आणि मग तेच सत्य प्रकट केले—अशा वेगळ्या प्रकाशात, ज्याने मूळ प्रकाशाला विरोध केला नाही. त्याने हे मिलराइट मध्यरात्रीच्या क्रंदनाचे पुनरुज्जीवन आणि सुधारणा निर्माण करण्यासाठी केले.

देवदूताच्या आगमनाने आरंभ झालेला विलंबाचा काळ, त्याचा हात काढून घेतल्यावर समाप्त झाला; अशा रीतीने भविष्यवाणीतील प्रकाशावरील शिक्का उघडला गेला, ज्यामुळे "सातव्या-महिन्याची चळवळ" सुरू झाली. या चळवळीने Exeter camp meeting येथे मध्यरात्रीच्या हाकेसंबंधी संदेशाकडे नेले, जिथे तो संदेश प्रचंड भरतीच्या लाटेसारखा झाला, आणि मोठ्या निराशेच्या वेळी बंद झालेल्या दारापर्यंत तसाच वाढत गेला. देवाच्या वचनावरील शिक्का उघडण्यातून प्रकट झालेल्या देवाच्या सामर्थ्याने सतत तीव्र होत जाणारे पुनरुज्जीवन व सुधारणा निर्माण केली.

१८६३ मध्ये, लौदीकियन मिलराईट चळवळीला यर्देन ओलांडण्यास मनाई करण्यात आली, आणि एलियाह व मोशे यांना दगडमार केल्याबद्दल त्यांना अरण्यात नेमण्यात आले. विल्यम मिलरचा संदेश हा एलियाहचा संदेश होता, आणि मिलरचा मूलभूत संदेश हा मोशेच्या "सात वेळा" हा होता. "सात वेळा" नाकारणे म्हणजे मोशेचा वध करणे होय,

आणि मिलरने मांडलेले मूलभूत सत्य नाकारणे म्हणजे एलियाहचा वध करणे होय. १८६३ मध्ये दूत आणि संदेश यांची रस्त्यात हत्या करण्यात आली, आणि त्या क्षणापासून त्यांना शोधण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे यिर्मयाच्या जुन्या वाटांमध्ये त्यांच्या थडग्यांचा शोध घेणे हा होता. ते रस्त्यात मृत पडले होते—म्हणजे ते पुनरुत्थित होईपर्यंत. जेव्हा "सात गडगडाटांच्या भावी घटना" ज्या "त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील" त्या एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात पुन्हा सांगितल्या जातात, तेव्हा त्यांचे पुनरुत्थान होते.

पहिल्या देवदूताचा इतिहास दुसऱ्या देवदूताच्या इतिहासावर अध्यारोपित केला जातो तेव्हा, भविष्यवाणीची रचना ख्रिस्ताच्या हाताचा पाठपुरावा करण्यासाठी एक संदर्भबिंदू उत्पन्न करते; तोच मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या मार्गावरचा प्रकाश आहे. मध्यरात्रीच्या घोषणेचा मूळ प्रकाश त्या मार्गाला प्रकाशित करतो, आणि त्याच्या "गौरवशाली उजव्या भुजेचा" प्रकाशच त्या मार्गावर वर नेत पुढे मार्गदर्शन करतो.

> "मला असे भासले की मी प्रकाशाने वेढले गेले आहे, आणि पृथ्वीवरून अधिकाधिक उंच वर जात आहे. मी जगातील आगमन-लोकांना पाहण्यासाठी वळले, पण ते मला दिसले नाहीत; तेव्हा एका आवाजाने मला म्हटले, 'पुन्हा पाहा, आणि थोडे अधिक उंच पाहा.' यावर मी माझे डोळे वर केले, आणि जगाच्या फार उंच वर उभारलेला एक सरळ व अरुंद मार्ग पाहिला. या मार्गावर आगमन-लोक त्या नगराकडे प्रवास करीत होते, जे त्या मार्गाच्या दूरच्या टोकाशी होते. मार्गाच्या आरंभी त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापन केलेला होता, आणि एका देवदूताने मला सांगितले की तो 'मध्यरात्रीचा पुकार' होता. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर झळकत होता, आणि त्यांच्या पायांना प्रकाश देत होता, जेणेकरून ते ठेचकाळू नयेत."

> "जर त्यांनी आपले डोळे येशूकडे, जो त्यांच्या अगदी समोर होता व त्यांना त्या नगरीकडे नेत होता, स्थिर ठेवले असते, तर ते सुरक्षित होते. पण लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की ती नगरी फार दूर आहे, आणि आम्ही यापूर्वीच त्यात प्रवेश केलेला असेल अशी त्यांची अपेक्षा होती. तेव्हा येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंचावून त्यांना धीर देई; आणि त्याच्या हातातून एक प्रकाश निघे, जो त्या आगमन-समूहावर लहरीप्रमाणे पसरत असे, आणि त्यांनी 'अल्लेलूया!' असा जयघोष केला. इतरांनी उतावळेपणाने त्यांच्या मागील प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि म्हणाले की देवानेच त्यांना इतके दूर आणले नव्हते. त्यांच्या मागील प्रकाश विझला, आणि त्यांच्या पायांखाली पूर्ण अंधार झाला; मग ते अडखळले, लक्ष्य आणि येशू यांचा दृष्टीआड झाला, आणि मार्गावरून खाली पडून खालच्या अंधकारमय व दुष्ट जगात कोसळले." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

जेव्हा ख्रिस्त आपला गौरवशाली हात उचलतो, तेव्हा तो आपल्या लोकांना मार्गदर्शन करण्याच्या आपल्या कार्याचे प्रतीक म्हणून आपला "हात" वापरत असतो. ११ ऑगस्ट, १८४० रोजी उतरलेल्या पहिल्या देवदूताबरोबर दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाचा आपण संबंध जोडतो तेव्हा, आपणास आढळते की त्या दोन्ही देवदूतांच्या हातात एक संदेश होता.

> "पृथ्वीवर चालू असलेल्या कार्यात संपूर्ण स्वर्गाने घेतलेली आस्था मला दाखविण्यात आली. येशूने एका सामर्थ्यशाली देवदूतास खाली उतरून पृथ्वीवरील रहिवाशांना त्याच्या दुसऱ्या प्रगटीकरणासाठी सिद्ध होण्याचा इशारा देण्याची आज्ञा केली. तो देवदूत स्वर्गातील येशूच्या सान्निध्यातून निघाला तेव्हा, त्याच्या पुढे अत्यंत तेजस्वी व गौरवशाली प्रकाश जात होता. मला सांगण्यात आले की, त्याचे ध्येय आपल्या गौरवाने पृथ्वी प्रकाशित करणे आणि मनुष्याला देवाच्या येऊ घातलेल्या कोपाविषयी इशारा देणे हे होते. …"

> "पृथ्वीवर उतरण्यासाठी आणखी एक सामर्थ्यवान देवदूत नेमण्यात आला. येशूने त्याच्या हातात एक लेखन ठेवले, आणि तो पृथ्वीवर आला तेव्हा त्याने घोषणा केली, 'बाबेल पडली आहे, पडली आहे.' मग मी पुन्हा त्या निराश झालेल्यांना आपली दृष्टी स्वर्गाकडे उचलताना पाहिले; ते आपल्या प्रभूच्या प्रगटीकरणाकडे विश्वास आणि आशेने पाहत होते. परंतु पुष्कळ जण जणू काही मुर्खावस्थेत, झोपल्यासारखेच राहिलेले दिसत होते; तरीही त्यांच्या मुखमुद्रांवर मला अतिशय खोल दुःखाची छाप दिसत होती. निराश झालेल्यांनी शास्त्रवचनांमधून पाहिले की ते विलंबाच्या काळात होते, आणि दृष्टांताची पूर्तता होईपर्यंत त्यांनी धीराने वाट पाहिली पाहिजे. ज्या त्याच

> पुराव्यामुळे त्यांनी 1843 मध्ये आपल्या प्रभूची वाट पाहिली होती, त्याच पुराव्यामुळे त्यांनी 1844 मध्येही त्याची अपेक्षा केली. तरी मी पाहिले की बहुसंख्यांकांकडे 1843 मध्ये त्यांच्या विश्वासाचे वैशिष्ट्य ठरलेली ती उर्मी नव्हती. त्यांच्या निराशेने त्यांच्या विश्वासावर मंदपणा आणला होता.” Early Writings, 246, 247.

हे दोन्ही देवदूत त्या तीन देवदूतांपैकी आहेत, जे एकत्र येऊन एकच चिन्ह ठरतात; म्हणून ते ज्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतात त्या दृष्टीने परस्पर सुसंगत आहेत, जरी त्यांपैकी प्रत्येक जण स्वतःचा स्वतंत्र व वैशिष्ट्यपूर्ण संदेश दर्शवितो. या दोन्ही देवदूतांच्या हातात एक “लेखन” आहे, जे एका परीक्षेचे प्रतिनिधित्व करते. “पहिला आणि दुसरा देवदूत” तिसऱ्या देवदूताच्या समांतर चालणारे आहेत.

> “देवाने प्रकटीकरण १४ मधील संदेशांना भविष्यवाणीच्या रेषेत त्यांचे स्थान दिले आहे, आणि या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या समाप्तीपर्यंत त्यांचे कार्य थांबावयाचे नाही. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचे संदेश या काळासाठी अद्यापही सत्य आहेत, आणि त्यानंतर येणाऱ्या या संदेशासमवेत ते समांतरपणे चालावयाचे आहेत. तिसरा देवदूत मोठ्या आवाजाने आपला इशारा घोषित करतो. ‘या गोष्टींनंतर,’ योहान म्हणाला, ‘मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून उतरतानाचा पाहिला; त्याच्याकडे मोठे सामर्थ्य होते, आणि त्याच्या गौरवाने पृथ्वी प्रकाशित झाली.’ या प्रकाशनात, तिन्ही संदेशांचा प्रकाश एकत्रित झाला आहे.” The 1888 Materials, 803, 804.

सिस्टर व्हाइट तिसऱ्या देवदूताची ओळख प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत म्हणून करून देतात, आणि त्या हेही दर्शवितात की पहिला व दुसरा देवदूत हे प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील तिसऱ्या देवदूताद्वारे दर्शविलेल्या भविष्यसूचक इतिहासाशी समांतर रीतीने चालावयाचे आहेत. त्यामुळे त्या 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी पहिल्या देवदूताच्या अवतरणाला 9/11 शी संरेखित करतात, आणि प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूत हाच “तिसरा देवदूत” आहे, असे ओळख करून देतात. तिसरा देवदूत हा त्या तिघांपैकी शेवटचा आहे, आणि त्याचा पूर्वरूप पहिल्या देवदूतात आढळतो; आणि याच कारणास्तव सिस्टर व्हाइट आम्हांस कळवितात की पहिल्या देवदूताची मोहीम ही प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या मोहिमेशी तंतोतंत समान होती, कारण या दोन्ही देवदूतांचे कार्य “पृथ्वीला आपल्या वैभवाने प्रकाशित करणे” हेच होते.

“सात गडगडाट” हे पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या इतिहासातील घटनांच्या एका रूपरेखेचे प्रतिनिधित्व करतात, जी तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासात पुन्हा पुनरावृत्त होईल. प्रेरणेने असे निर्देशित केले आहे की, जेव्हा आपण या इतिहासांना “ओळीवर ओळ” असे जुळवितो, तेव्हा 1840 मधील पहिल्या देवदूताचे अवतरण 9/11 वरील त्याच्या अवतरणाशी जुळते. ते अशा एका कसोटीच्या संदेशास ओळखते की जो दोन साक्षीदारांसह ग्रहण केला गेला पाहिजे, आणि ते एका निराशेला पहिल्या मार्गचिन्हाशी जुळविते.

“सात मेघगर्जना” हा त्या भविष्यसूचक कालखंडाचा निर्देश करतो, जो एका निराशेने आरंभ होतो आणि अधिक मोठ्या निराशेने समाप्त होतो.

पहिल्या देवदूताच्या अवतरणाच्या भविष्यसूचक रेषेची दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाशी जुळवणी केली असता, ती “सत्याची एक रचना” निर्माण करते. सत्याची व्याख्या तीन पायऱ्यांमध्ये केली जाते; ज्यांपैकी पहिली आणि शेवटची पायरी समान असते, आणि मधली पायरी बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करते. या आराखड्याशी पहिल्या दोन देवदूतांची जुळवणी केली असता, पहिला आणि दुसरा देवदूत यांच्यापासून बनलेली एक रचना निर्माण होते, जी प्रकटीकरण अठराच्या तिसऱ्या देवदूताचे चित्रण करते; आणि प्रकटीकरण अठराचा तिसरा देवदूत हा पहिला आणि दुसरा या दोन्ही देवदूतांचा संयोग आहे.

प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील तिसरा देवदूत दोन आवाजांनी बनलेला आहे. पहिला आवाज 9/11 रोजी न्यूयॉर्कमधील इमारती कोसळल्या तेव्हा पूर्ण झाला, आणि चौथ्या वचनातील दुसरा आवाज म्हणजे रविवारचा कायदा होय. 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या कालावधीत, प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील तिसरा देवदूत हा पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करतो. हे सत्य असल्यामुळे, त्या दोन देवदूतांच्या इतिहासाचा “line upon line” असा उपयोग करून प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील तिसऱ्या देवदूताच्या इतिहासाचे

प्रतिनिधित्व करणे—म्हणजे पहिला व दुसरा देवदूत यांना पहिला व दुसरा देवदूत यांच्याशी संरेखित करणे होय.

पहिल्या निराशेच्या ठिकाणी दोन देवदूत येतात, आणि हे दोन्ही देवदूत भविष्यवाणीच्या दृष्टीने परस्पर संबंधित आहेत, आणि त्या दोघांकडेही देवदूताच्या हातातील एक परीक्षेचा संदेश आहे. पुढे या रेषेत दर्शविला गेलेला मार्गचिन्ह म्हणजे हबक्कूकच्या पाट्या, ज्याचा देवाच्या हाताशी थेट संबंध आहे. पहिल्या देवदूताच्या रेषेत, 1843 चा तक्ता मे 1842 मध्ये तयार केला जातो, आणि दुसऱ्या देवदूताच्या रेषेत, कोणताही तक्ता नव्हता. दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनापाशी तक्ता समाप्त झाला होता. दुसऱ्या देवदूताच्या रेषेत हबक्कूकच्या पाट्यांचे मार्गचिन्ह म्हणजे 1843 च्या तक्त्यातील आकड्यांतील चुकीतून देवाचा हात काढून घेणे होय.

त्याच्या हाताने पहिल्या देवदूताच्या मार्गचिन्हातील एक चूक झाकून ठेवली, आणि दुसऱ्या देवदूताच्या रेषेत अगदी त्याच मार्गचिन्हावर त्याचा हात दूर करण्यात आला. अशा प्रकारे, पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूताच्या समांतर रेषांतील हबक्कूकच्या पट्ट्यांच्या मार्गचिन्हाने दोन पावले दर्शविली आहेत. पहिल्या पावलात त्याचा हात एक चूक झाकून ठेवतो, आणि हबक्कूकच्या पट्ट्यांच्या मार्गचिन्हाच्या कालावधीच्या शेवटी तो आपला हात दूर करतो. विलंबाचा काळ दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने सुरू झाला आणि त्याचा हात दूर करण्यात येण्यापासून आरंभ होऊन तो विलंबाचा काळ क्रमशः समाप्त होतो. हबक्कूकच्या पट्ट्यांच्या मार्गचिन्हाने असा एक कालावधी दर्शविला आहे की जो आरंभी ख्रिस्ताच्या हाताने आणि शेवटी त्याच हाताने चिन्हांकित आहे.

पहिल्या निराशेच्या वेळी दोन हात चिन्हांकित केले जातात, आणि त्या दोघांकडे एक परीक्षेचा संदेश असतो जो स्वीकारून आत्मसात केला गेला पाहिजे. त्यानंतर, मूलभूत सत्यांचे प्रतिनिधित्व करणारा भविष्यवाणीतील कालखंड सुरू होतो, जो देवाच्या हाताने झाकून आरंभ होतो आणि त्याच्याच हाताने उघड करून समाप्त होतो. पुढील मार्गचिन्ह म्हणजे एक्सेटर छावणी-सभा, जिथे मध्यरात्रीचा घोष ख्रिस्ताच्या हातामागे अतिपवित्र स्थानात जाणाऱ्यांना वेगळे करतो व शुद्ध करतो.

जेव्हा ख्रिस्त अतिपवित्र स्थानी गेला, तेव्हा त्याने आपला हात स्वर्गाकडे उंचावला आणि अशी शपथ घेतली की आता काळ उरणार नाही. त्याने नुकतेच "सात मेघगर्जना" मुद्रित केल्या होत्या, ज्या पहिल्या दोन देवदूतांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात आणि तिसऱ्याच्या इतिहासात पुनरावृत्त होतात. त्याने "सात मेघगर्जना" जशा मुद्रित केल्या, तसेच दानियेलाच्या बाराव्या अध्यायातील भविष्यवाण्याही मुद्रित केल्या. दानियेलाच्या बाराव्या अध्यायात, तीन प्रतीकात्मक कालखंडांपैकी पहिल्या कालखंडात, ख्रिस्त आपले दोन्ही हात स्वर्गाकडे उंचावतो आणि जाहीर करतो की जेव्हा देवाच्या लोकांचे विखुरणे समाप्त होईल, तेव्हा जे "आश्चर्याचे पुरुष" होतील ते शुद्ध केले जातील आणि अर्पण म्हणून उंचावले जातील. आपण सध्या विचारात घेत असलेल्या पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या रचनेत, प्रत्येक टप्प्यावर देवाचा हात प्रतीकात्मकरित्या प्रकट होतो.

जेव्हा तो सत्य झाकून टाकतो, तेव्हा निराशा निर्माण होते; आणि जेव्हा तो आपला हात दूर करतो, तेव्हा प्रकाश उत्पन्न होतो, आणि तो प्रकाश मध्यरात्रीच्या हाकीच्या संदेशाचा प्रकाश आहे. पहिल्या निराशेपासून महान निराशेपर्यंत अल्फा आणि ओमेगा यांची सही दिसून येते आणि ती सत्याच्या रचनेमध्ये मांडलेली आहे. आरंभ शेवटाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि त्या दोन निराशांमधील मार्गचिन्ह हबक्कूकच्या पट्ट्यांच्या मुद्रांकन व अमुद्रांकनाच्या परिणामाचे चित्रण करते; हे यिर्मयाच्या प्राचीन मार्गांच्या अमुद्रांकनाचेच आहे, आणि रविवारच्या कायद्यापूर्वी ज्या पायावर मंदिर उभारले जाते त्या पायाचे ते प्रतिनिधित्व करते, जेव्हा पूर्ण झालेले मंदिर सर्व पर्वतांपेक्षा उंच केले जाते. सत्याच्या वचनातील मध्यवर्ती मार्गचिन्ह बंडाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि गहू व तणे यांच्या अंतिम विभाजनाने दर्शविलेल्या इतिहासात ते मूर्ख कुमारिकांच्या बंडाचे प्रकटीकरण करते.

हबक्कूकच्या पट्टिकांच्या मार्गचिन्हाने दर्शविलेला बंडखोरीचा स्वभाव प्रगतिशील म्हणून दर्शविला आहे; कारण ते एकच मार्गचिन्ह नसून, देवाच्या हाताने दर्शविलेल्या निश्चित आरंभ व समाप्ती असलेला एक कालखंड आहे. पहिल्या निराशेच्या वेळी देवाचा हात दोनदा प्रकट होतो, कारण तेथे दोन देवदूत आहेत, आणि त्या दोघांच्या हातातही एक संदेश आहे. बंडखोरीचे पुढील मार्गचिन्ह आरंभ करणारा आणि समाप्ती दर्शविणारा हात असे दोन्ही दाखविते; म्हणून

त्याच्या भविष्यवाणीतील वैशिष्ट्यांमध्येही दोन हात आहेत. महान निराशेच्या तिसऱ्या मार्गचिन्हात ख्रिस्त आपला हात उंचावून स्वर्गाची शपथ घेतो, आणि तेही त्याच उताऱ्यात ज्यात सात गडगडाट मुद्रांकित केले जातात, जसे दानियेल अध्याय बारा मध्ये होते. आपण आता विचारात घेत असलेल्या पहिल्या दोन देवदूतांच्या भविष्यवाणीच्या रचनेचा शेवट देवदूत ज्या नेमक्या बिंदूवर चिन्हांकित करतो, त्याच बिंदूवर तो भविष्यकालाच्या अनुप्रयोगाचा शेवट करतो, आणि स्वतःला दानियेलच्या पुस्तकातील एका समांतर उताऱ्यात ठेवतो, जिथे तो एक हात नव्हे, तर आपले दोन्ही हात उंचावीत आहे.

दानियेल बारा अध्यायात तीन भविष्यसूचक कालखंड आहेत, जे उत्तरकाळी उघड केले जातात; कारण उत्तरकाळी देवाच्या लोकांवर जे येते, तेच येथे दर्शविले आहे. दानियेलाच्या अंतिम परमोच्च दृष्टांतात प्रथम उल्लेखिलेली गोष्ट अशी होती की, देवाच्या अवशिष्ट लोकांचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या दानियेलाला त्या गोष्टीचे आणि त्या दृष्टांताचे दोन्हींचे आकलन होते. दानियेलाने नोंदविलेली शेवटची गोष्ट ही आहे की, ज्ञानवृद्धीचा उपयोग यहूदाच्या वंशातील सिंहाने देवाच्या त्या लोकांमध्ये अंतिम पुनरुज्जीवन आणि सुधारणा घडवून आणण्यासाठी केला, जे “समजणारे” म्हणून वेगळे ओळखले जातात. तो आपल्या लोकांवर शिक्का मारण्याचे कार्य प्रकटीकरणातील “सात गडगडाट” उघड करण्याद्वारे पूर्ण करतो, आणि हे दानियेल बारा अध्यायातील “तीन कालखंड” उघड करण्याशी संलग्न आहे.

जेव्हा येशू हे ओळखून देतो की देवाच्या लोकांची शक्ती विखुरली जाण्याच्या साडेतीन भविष्यसूचक दिवसांच्या शेवटी सर्व “आश्चर्यकारक गोष्टी” समाप्त होतील—तेव्हा तो जुलै 2023 दर्शवितो, जेव्हा प्रकटीकरण अकरामधील रस्त्यांवरील मृत्यूचे साडेतीन दिवस पूर्ण झाले. आता त्या आश्चर्यकारक गोष्टी रविवारच्या कायद्यापूर्वीच समाप्त होणार होत्या. त्याने एक नव्हे, तर दोन्ही हात उंचावून जुलै 2023 चिन्हांकित केला. असे करताना, त्याने थांबून राहण्याच्या काळाचा शेवट चिन्हांकित केला, जसे मिलराइट इतिहासातील चुकांपासून त्याने आपला हात काढून घेतला तेव्हा झाले होते. पहिली निराशा 18 जुलै 2020 रोजी घडली, जशी मिलराइटांच्या पहिल्या निराशेत प्रतिरूपित झाली होती; आणि थांबून राहण्याचा काळ सुरू झाला व तो जुलै 2023 मध्ये आपल्या अवशिष्ट लोकांना एकत्र करण्यासाठी त्याने दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करेपर्यंत चालू राहिला.

पहिली निराशा ही देवाच्या हाताने एका चुकीवर आच्छादन घातल्याप्रमाणे दर्शविली आहे; मिलराइटांसाठी ती चूक म्हणजे २२ ऑक्टोबर १८४४ ऐवजी इ.स. १८४३ हे वर्ष ओळखणे होय. ही निराशा बाराव्या अध्यायातील बाराव्या वचनात दर्शविली आहे. पहिली निराशा ही त्याच्या हाताने त्या चुकीवर आच्छादन घातल्याप्रमाणे दर्शविली आहे, आणि पहिल्या निराशेपर्यंत पोहोचलेल्या मिलराइटांच्या अनुभवाने तिचे प्रतिरूप दाखविण्यात आले. बाराव्या वचनातील शब्द आहे “येतो.” जो प्रतीक्षा करतो आणि १३३५ पर्यंत “येऊन पोहोचतो,” तो धन्य आहे; जो १९ एप्रिल १८४४ च्या निराशेपर्यंत “येऊन पोहोचतो,” तो धन्य आहे. “येतो” असा अनुवाद केलेल्या शब्दाचा अर्थ “स्पर्श करणे” असा आहे. इ.स. १८४३ हे वर्ष इ.स. १८४४ या वर्षाला स्पर्शले तेव्हा मिलराइटांनी आपली पहिली निराशा अनुभवली. दानियेल बारावा अध्याय, बारावे वचन, १९ एप्रिल १८४४ या दोन्हींच्या पहिल्या निराशेची ओळख करून देते; परंतु अधिक थेटपणे, १८ जुलै २०२० च्या पहिल्या निराशेची.

अंतकाळी, जेव्हा ज्ञानवृद्धी होते आणि गहू व तणे यांची अंतिम विभक्ती पूर्ण होते, त्या वेळी उघड करण्यात येणाऱ्या तीन कालखंडांपैकी पहिला भविष्यवाणीचा कालखंड आणि शेवटचा भविष्यवाणीचा कालखंड—अशा रीतीने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना मुद्रित करणाऱ्या भविष्यवाणीच्या प्रकाशाचे उघड होणे ओळखून देणारा—हे दोन्ही एकच भविष्यवाणीचा कालखंड आहेत.

सातव्या वचनातील पहिला कालखंड हा प्रकटीकरण अकरामधील साडेतीन दिवसांच्या विखुरण्याचा शेवट असून तो जुलै २०२३ मध्ये येतो; आणि बाराव्या वचनातील कालखंड हा त्याच विखुरण्याचा आरंभ असून तो १८ जुलै, २०२० रोजी आहे. अल्फा आणि ओमेगा यांनी दानियेल बारा मध्ये सात गडगडाटांच्या इतिहासाची अशी खूण केली होती की, तो इतिहास १८ जुलै, २०२० च्या निराशेपासून आरंभ होतो आणि साडेतीन प्रतीकात्मक दिवसांनी, म्हणजे जुलै २०२३ मध्ये, समाप्त होतो. तितकेच महत्त्वाचे म्हणजे, अल्फा आणि ओमेगा यांनी अंतिम विलंबाच्या काळाचा आरंभ व शेवट

चिन्हांकित केला तेव्हा, त्याने केवळ एक नव्हे, तर आपल्या दोन्ही हातांना स्वर्गाकडे उचलले आणि जो युगानुयुगे जीवित आहे त्याची शपथ घेतली.

जो देवाचा पुत्र आहे आणि जो मनुष्यपुत्र आहे, तो पित्याबरोबर शपथ करत आहे, अगदी त्या ठिकाणी जिथे देवाच्या करारबद्ध लोकांच्या इतिहासाचा परमोच्च बिंदू आरंभ झाला, जेव्हा ख्रिस्ताने प्रथम अब्रामाला एका वचनाने बोलाविले, आणि नंतर त्या वचनाची शपथेने पुष्टी केली. आपली जोडे काढा; तुम्ही पवित्र भूमीवर आहात!

तीन भविष्यसूचक कालखंडांतील मधले अक्षर हे, अकराव्या वचनातील 1290 वर्षांत दर्शविल्याप्रमाणे, अब्राम व पौल यांच्या करारकालाच्या 430 वर्षांच्या भविष्यवाणीची ओमेगा-पूर्णता याहून कमी काहीही नाही. मिलेराइट समजुतीनुसार पाहिल्यास, त्या वचनाने प्रथम पोपपदासाठी तीस वर्षांचा तयारीचा काळ ओळखला, आणि त्यानंतर पोपपदाच्या छळाचे 1260 वर्षे येतात. अब्रामची 430 वर्षे एखाद्या विशिष्ट राष्ट्रातील दास्यत्व व सुटका यांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्यासोबत पहिली तीस वर्षे प्रभूने अब्रामाशी करार केला त्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतात. याजकांसाठीची तीस वर्षांची तयारी 1989 मध्ये, अंतकाळी, सुरू झाली; आणि ती तीस वर्षे रविवारच्या कायद्यापाशी संपतात, जेव्हा त्या वचनानुसार उजाडपणाची घृणास्पद वस्तू स्थापन केली जाईल, आणि मग ती देवाच्या लोकांचा 1260 प्रतीकात्मक वर्षे छळ करील, जे प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील योहानाच्या 42 प्रतीकात्मक महिन्यांशी अनुरूप आहे.

एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या सुधारक चळवळीची सुरुवात १९८९ मध्ये झाली, जेव्हा प्रभूने रविवारीच्या कायद्यापासून आरंभ होणाऱ्या मध्यरात्रीच्या संकटाच्या काळात सेवा करण्यासाठी याजकवर्गाची तयारी करण्याचे आपले कार्य सुरू केले. हिद्देकेलच्या पाण्यावर अल्फा आणि ओमेगा उभा राहिला आणि त्याने आपले दोन्ही हात स्वर्गाकडे उंचावून शपथ घेतली की १८ जुलै २०२० पासून जुलै २०२३ पर्यंतचे विखुरणे पूर्ण झाल्यावर, ख्रिस्ताने आपल्या देवत्वाचे मानवतेबरोबर संयोग करण्याच्या कार्याशी संबंधित अद्भुत गोष्टी समाप्त होतील.

हे दहाव्या अध्यायातील तेच उच्चारण आहे, सात मेघगर्जनांच्या क्रमात; कारण तेथे त्याने केवळ वेळेच्या भविष्यवाणीमूलक अनुप्रयोगाचा शेवट केला नाही, तर सातव्या तुतारीच्या निनादाच्या दिवसांत देवाचे गूढ पूर्ण होईल, असेही त्याने स्पष्टपणे दर्शविले. दानियेल बारा मधील समांतर उतारा हे ओळखून देतो की, जेव्हा जुलै २०२३ मध्ये विखुरणे समाप्त झाले, तेव्हा देवाच्या लोकांच्या मुद्रांकनाची समाप्तीही पूर्ण होईल; आणि हे त्या सातव्या तुतारीच्या निनादाद्वारे दर्शविले गेले आहे, जो दोन्ही समांतर उताऱ्यांमध्ये ख्रिस्ताने आपला हात वर करून शपथ घेतल्याच्या प्रसंगाशी एकवटला होता.

दानिएल बाराच्या त्रिविध संदेशातील पहिला भविष्यवाणीचा कालखंड आणि शेवटचा भविष्यवाणीचा कालखंड यांवर अल्फा व ओमेगा अशी स्वाक्षरी आहे. सातव्या वचनातील पहिला कालखंड ज्या अगदी त्याच कालखंडाच्या समाप्तीची ओळख करून देतो, त्याच कालखंडाची सुरुवात बाराव्या वचनात चिन्हांकित केली आहे. सातवे व बारावे वचन यांच्या मध्यभागी १९८९ मधील अंतकाळाच्या इतिहासापासून कृपाद्वार बंद होईपर्यंतचा इतिहास दर्शविला आहे. सातव्या वचनातील अल्फा कालखंडाच्या आणि बाराव्या वचनातील ओमेगा इतिहासाच्या मध्यभागी, रविवारच्या कायद्यापासून मिखाएल उठून उभा राहेपर्यंत मानवजातीच्या अंतिम बंडाचे प्रतिनिधित्व केले आहे; आणि ते अशाच अध्यायात प्रतिनिधित्व केले आहे जिथे मिखाएल उठून उभा राहतो.

मध्यकालातील बंड हे प्रामुख्याने बंडाच्या बाह्य इतिहासाशी संबंधित आहे; परंतु पहिली तीस वर्षे ही याजकांच्या तयारीच्या अंतर्गत इतिहासाशी संबंधित आहेत, जे पुढील 1260 कालखंडात प्रतिनिधित्व केलेल्या बाह्य शक्तींशी थेट संघर्षात आहेत.

मधला कालखंड हिब्रू वर्णमालेतील तेराव्या अक्षराच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि तो अंतर्गत घटकाशी एकरूप होतो, कारण तो, परीक्षाकाल अद्याप टिकून असताना, पृथ्वीग्रहावरील महान संघर्षाच्या अंतिम युद्धाचे चित्रण करतो. बाह्य आणि अंतर्गत यांचे त्याचे संयोग हे दानिएलच्या शेवटच्या दर्शनाचाही संदेश आहे, जो हिद्देकेल नदीद्वारे

आणि त्या तीन अध्यायांद्वारे दर्शविला आहे, जे अल्फा आणि ओमेगा यांचीही छाप धारण करतात आणि सत्याच्या रचनेवर उभारलेले आहेत. पहिला आणि शेवटचा अध्याय देवाच्या लोकांच्या मुद्रांकनाविषयी सांगतात, जे सदासर्वकाळ प्रकाश देणाऱ्या तारकांप्रमाणे दर्शविले आहेत. बंडखोरीचा मधला अध्याय, त्याच रचनेतील मधला श्लोक असलेल्या 1290 वर्षांसह, अकराव्या वचनात दर्शविलेलाच तोच इतिहास ओळखून देतो.

जेव्हा ख्रिस्त भविष्यवाणीच्या रचनेमध्ये आपल्या हाताचा उपयोग करतो, तेव्हा तो अनेक सत्यांचे प्रतिनिधित्व करतो; परंतु तो आपल्या लोकांना ज्या मार्गावर नेत आहे, त्याचाही तो निर्देश करतो. येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण जुलै 2023 मध्ये उघडले जाऊ लागले. त्या उघडकीमध्ये सात गर्जना आणि बाराव्या अध्यायात दर्शविल्याप्रमाणे दानियेलचा संदेश यांचेही उघडणे समाविष्ट आहे. हे उघडणे चाळीसाव्या वचनाच्या गुप्त इतिहासामध्ये घडते, जो 1989 मध्ये सुरू झाला आणि रविवारच्या कायद्यापाशी समाप्त होतो. त्या इतिहासात देवाच्या लोकांवर शिक्का बसविला जाईल, आणि त्यांच्यावर पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाद्वारे तो शिक्का बसविला जातो. पवित्र आत्म्याचा अंतिम वर्षाव प्रकटीकरणाच्या आठव्या अध्यायात ओळखला जातो, जिथे तो सातवा, आणि म्हणून अंतिम शिक्का म्हणून दर्शविला आहे. यहूदाच्या वंशातील सिंहाने पाचव्या अध्यायात विजय मिळविला, जेणेकरून सात शिक्क्यांनी मुद्रांकित पुस्तक उघडता येईल.

सहाव्या मोहोराने सहाव्या अध्यायाच्या शेवटी हा प्रश्न उपस्थित केला की, पापासाठी मध्यस्थी उरलेली नसलेल्या त्या काळात कोण उभा राहू शकेल?

> कारण त्याच्या क्रोधाचा महान दिवस आला आहे; आणि उभे राहण्यास कोण समर्थ असेल? प्रकटीकरण ६:१७.

पुढील अध्याय, किंवा तुम्ही असे म्हणू शकता की पुढील वचन, रविवारच्या कायद्याच्या संकटाच्या काळात देवाच्या राज्यात एकत्र केले गेलेल्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रांकनाचा आणि त्या महान समुदायाचा परिचय करून देतो. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे सहाव्या मुद्रेच्या प्रश्नाचे उत्तर आहेत. अध्याय सातमध्ये त्यांचे प्रतिनिधित्व केल्यानंतर, अध्याय आठ मग सातवी आणि अंतिम मुद्रा काढून टाकली जात असल्याचे ओळख करून देतो.

> आणि जेव्हा त्याने सातवे शिक्कामोर्तब उघडले, तेव्हा सुमारे अर्ध्या तासापर्यंत स्वर्गात शांतता पसरली. आणि मी ते सात देवदूत पाहिले जे देवापुढे उभे होते; आणि त्यांना सात कर्णे देण्यात आली. आणि दुसरा एक देवदूत आला व वेदीपाशी उभा राहिला; त्याच्या हातात सोन्याचे धूपपात्र होते; आणि त्याला पुष्कळ धूप देण्यात आला, यासाठी की त्याने तो सर्व संतांच्या प्रार्थनांसह त्या सुवर्णवेदीवर अर्पण करावा जी सिंहासनासमोर होती. आणि धूपाचा धूर, जो संतांच्या प्रार्थनांसह होता, तो त्या देवदूताच्या हातातून देवापुढे वर गेला.
>
> आणि त्या देवदूताने धूपपात्र घेतले, आणि वेदीवरील अग्नीने ते भरले, आणि तो पृथ्वीवर टाकला; आणि नंतर शब्द, मेघगर्जना, विजा, आणि भूकंप झाला. प्रकटीकरण 8:1–5.

यशया अध्याय सहा मध्ये “निखारा” म्हणून दर्शविलेली “अग्नी,” जी सिस्टर व्हाइट शुद्धीकरणाचे प्रतीक म्हणून ओळखते, वेदीवरून घेऊन पृथ्वीवर टाकली जाते. पेंटेकोस्टच्या वेळी स्वर्गातून आलेली “अग्नी” “अग्नीच्या” जिभांसारखी दर्शविली गेली. “अग्नी” हीच ती गोष्ट आहे, ज्याचा उपयोग कराराचा दूत लेवीच्या पुत्रांचे शुद्धीकरण करण्यासाठी करतो.

> “‘ज्याच्या हातात सूप आहे, आणि तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, व आपला गहू कोठारात जमा करील.’ मत्तय 3:12. हे शुद्धीकरणाच्या काळांपैकी एक होते. सत्याच्या शब्दांद्वारे भुसा गव्हापासून वेगळा केला जात होता. ताडना स्वीकारण्यास ते अतिशय अहंकारी व आत्मनीतिमान असल्यामुळे, आणि नम्रतेचे जीवन स्वीकारण्यास जगप्रेमी असल्यामुळे, अनेक जण येशूपासून दूर वळले. अनेक अजूनही हेच करीत आहेत. कफर्णहूम येथील सभागृहातील त्या शिष्यांची जशी परीक्षा झाली होती, तशीच आज आत्म्यांची परीक्षा होत आहे. जेव्हा सत्य मनापर्यंत पोहोचविले जाते, तेव्हा त्यांना दिसते की त्यांचे जीवन देवाच्या इच्छेनुसार नाही. त्यांना स्वतःमध्ये संपूर्ण परिवर्तनाची गरज दिसते; परंतु ते आत्मत्यागाच्या कार्याला हात घालण्यास तयार नसतात.

> म्हणून त्यांची पापे उघडकीस आणली जातात तेव्हा ते क्रोधित होतात. 'हे वचन कठीण आहे; ते कोण ऐकू शकेल?' असे कुरकुरत, शिष्यांनी येशूला सोडून दिल्याप्रमाणे, तेही दुखावून निघून जातात." The Desire of Ages, 392.

एलीयाच्या अर्पणावर जसा अग्नी उतरला, तसाच गिदोनाच्या अर्पणावरही देवदूताकडे उतरला. शुद्धीकरणाचा "अग्नी" म्हणजे देवाचे वचन होय; कारण पवित्र केले जाणे म्हणजे त्याच्या वचनाने पवित्र ठरविले जाणे होय. सातवा शिक्का काढून टाकला जातो तेव्हा पृथ्वीवर खाली टाकला जाणारा "अग्नी" हा शेवटच्या दिवसांत, सातव्या तुतारीच्या निनादाच्या काळात, सात गर्जनांनी दर्शविलेल्या घटनांच्या अंतिम आणि परिपूर्ण पूर्ततेच्या वेळी, आणि दानिएल बारा मधील त्या तीन भविष्यकालीन अवधींनी—ज्या शेवटच्या दिवसांपर्यंत मुद्रांकित ठेवण्यात आल्या होत्या—दृढीकरण केलेल्या, उघड करण्यात आलेल्या भविष्यवाणीच्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्रदानाची ओळख करून देतो.

मानवजातीच्या कृपाकाळाच्या समाप्तीच्या अगदी आधी उघड करण्यात आलेले येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण—यामध्ये सात गडगडाटांचे उघड होणे, सातव्या शिक्क्याचे काढून टाकणे, दानियेल बारा चे उघड होणे, आणि दानियेल अकरा मधील चाळीसाव्या वचनातील गुप्त इतिहासाचे उघड होणे यांचा समावेश आहे; हाच तो इतिहास आहे, ज्यामध्ये देवदूताने तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या त्या मनुष्याला विचारले होते की या अद्भुत गोष्टींचा शेवट काय असेल.

शुभ्र तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या पुरुषाने उत्तर देऊन म्हटले—जेव्हा तुम्ही जुलै २०२३ मधील विलंबाच्या काळाच्या समाप्तीपर्यंत पोहोचता, तेव्हा तुम्ही एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या इतिहासापर्यंत पोहोचलेले असता.

त्याने असेही म्हटले—प्रकटीकरण अकरा मधील साडेतीन प्रतीकात्मक दिवसांच्या शेवटी, इ.स. १७९८ मधील समाप्तीच्या काळाने पूर्वरूपित केल्याप्रमाणे, दानियेलच्या पुस्तकातील एक भविष्यवाणीचा संदेश उघडला जाईल. त्या वेळी, साडेतीन प्रतीकात्मक दिवसांच्या शेवटी, जी सत्यता उघडली जाईल, ती दानियेलच्या पुस्तकातील त्या अगदी नऊ वचनांत आढळेल, जी दानियेलच्या पुस्तकाच्या मुद्रांकन व अमुद्रांकनाची ओळख करून देतात आणि त्यांची व्याख्या करतात.

आम्ही पुढील लेखात या गोष्टी पुढे चालू ठेवू.

> "जेव्हा ख्रिस्त या पृथ्वीवर आला, तेव्हा पिढ्यान्‌पिढ्या परंपरेने चालत आलेल्या रूढी आणि शास्त्रवचनांचे मानवी अर्थलक्षण यांनी येशूमध्ये असलेले सत्य मनुष्यांपासून लपविले. सत्य परंपरांच्या प्रचंड राशीखाली गाडले गेले होते. पवित्र ग्रंथांचा आध्यात्मिक आशय हरपला होता; कारण आपल्या अविश्वासामुळे मनुष्यांनी स्वर्गीय खजिन्याचे दार बंद केले होते. अंधकाराने पृथ्वी व्यापून टाकली होती, आणि लोकांवर घनघोर अंधकार पसरला होता. सत्याने स्वर्गातून पृथ्वीवर दृष्टी टाकली; परंतु कुठेही दैवी ठसा प्रकट होत नव्हता. मृत्यूच्या पांघरुणासारखी एक उदास छाया पृथ्वीवर सर्वत्र पसरली होती."

> "परंतु यहूदाच्या वंशातील सिंह विजयी ठरला. त्याने दैवी उपदेशाचे पुस्तक बंद ठेवणारी मोहोर उघडली. जगाला शुद्ध, भेसळरहित सत्याकडे पाहण्याची परवानगी देण्यात आली. सत्य स्वतः अंधकार दूर करण्यासाठी आणि भ्रमाचा प्रतिकार करण्यासाठी अवतरले. स्वर्गातून असा एक शिक्षक पाठविण्यात आला की ज्याच्याकडे जगात येणाऱ्या प्रत्येक मनुष्याला प्रकाशित करणारा प्रकाश होता. असे पुरुष व स्त्रिया होते की जे ज्ञानासाठी, भविष्यवाणीच्या खात्रीलायक वचनासाठी उत्कंठेने शोध घेत होते, आणि जेव्हा ते आले, तेव्हा ते अंधाऱ्या ठिकाणी प्रकाशणाऱ्या दिव्यासारखे होते." Spalding Magan, 58.

> "शास्त्री आणि फरीशी यांनी शास्त्रांचे स्पष्टीकरण करण्याचा दावा केला, परंतु त्यांनी ते आपल्या स्वतःच्या कल्पना आणि परंपरांनुसार स्पष्ट केले. त्यांच्या चालीरीती आणि उक्ती अधिकाधिक कठोर होत गेल्या. आपल्या आध्यात्मिक अर्थाने, पवित्र वचन लोकांसाठी शिक्कामोर्तब केलेल्या ग्रंथाप्रमाणे झाले, त्यांच्या आकलनासाठी

बंद झाले.” Signs of the Times, May 17, 1905.